

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15. December 1878.

28. Aargang.

Tale af Præsident August M. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltstaden, den 25de August 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg har lyttet med dyb Interesse til de Lærdomme, vi have modtaget gennem Velskte Teasdale i denne Eftermiddag, og glædet mig ved at blive talt med Guds Folk. Jeg er lige nu vendt tilbage fra en Rejse gennem de sydlige Dele af vort Territorium, og har besøgt Steder, som for fem Aar siden vare gøde og ufrugtbare, og hvor det frøs hver Maaned i Aaret; jeg fandt disse Steder opdyrkede af vort Folk, og deres Sæd i en blomstrende Tilstand, og Folket selv anerkjender den altberøfende Guds Haand i at have formildet Elementerne til deres Gode; jeg sølte at ære og agte Gud af mit ganske Hjerte; og jeg vender tilbage til Eder, mine Brødre og Søstre, med hjertelig Taknemlighed til vor himmelske Fader, fordi han saaledes har velsignet Landet og Elementerne til Bedste for sine Hellige; og dette er kun endydermere et Vidnesbyrd for mig, at Gud lever og regjerer, og at Jesus i Sandhed er Kristus.

Vi ere blevene kaldte ud af Verden,

for at blive adskilt fra den. Medens Johannes Abenbarer var paa Den Patmos, saa han det Mørke, som Kirkerne vare indhyllede i, og indfaa at de vilde fordrive og udrydde Præstedømmet fra Jorden, paa Grund af de falske Begreber, som havde sneget sig ind blandt dem, og som vare stridende imod Sandheden.

Medens han der blev begunstiget af Herren med himmelske Abenbaringer og Syner, saae han blandt andet en Engel, som fløj midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at bringe alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; og derefter hørte han en Stemme, som sagde: „Kom ud fra hende J, mit Folk, at J ikke skulle deltage i hendes Synder, og ikke rammes af hendes Plager.“

Vi have annammet Evangeliet; Engelen Moroni har bragt det, og trofast overleveret det til Profeten Joseph Smith. Engelen vaagede over denne Optegnelse i Aarhundreder med forøget Omhu saa at han kunde aabnbare den tabte Kundskab om Evangeliet i sin Renhed til os.

Gud har taget Gen af en Stad og Lo af en Slægt, og ført os til Zion og lært os Evangeliets Principer. Hans Tjeneres Vidnesbyrd, som var Redskabet i hans Haand til at indføre disse guddommelige Sandheds Principer i Verden, er blevet beseglet med hans Salvedes Blod. Naar vore Fjender have drevet os fra vore Hjem, og berøvet os vore Fødemidler, som vi havde forskaffet, har Gud velsignet hans Folks Bestræbelser i at dyrke Jordbunden, og han har borttaget Ødelæggeren, og der, hvor Sand og Tørhed syntes at være fremherskende, er Jorden bleven gjort frugtbar, og vi have høstet i Overflødighed. Naar vore Fjender have søgt at forfølge os, har han straffet dem, og de Adspittelser, som de vilde indføre i vor Midte, for at affræfte os, har Herren forandret og hjemføgt paa dem, der have søgt at ødelægge os. Herren har sagt gennem Gsaia: „Dyren fjender sin Gjer, og Vselet sin Herres Hus.“ og de ville komme der, hvor de pleje at faa Føde. Vi ere blevene bespiste af Guds Haand, han har kommet os til Hjælp i den dybeste Nød, han har gjort os stærke i vor Svaghed, han har velsignet os langt over vore bedste Forventninger. Han har lært os det evige Livs Grundfætninger; han har lært os at vende vore Hjerter til Fædrene, og vore Fædres Hjerter ere blevene vendte til os, for at han ikke skulde slaa Jorden med Ban, og vi ikke skulle blive blive tilladte at arve den.

Herren viste Lehi, da han førte sin lille Familie fra Jerusalem, at han vilde lede ham til Forjættelsens Land, et Land, som var udvalgt over alle Lande. Den Almægtige velsignede hans Efterkommere og de nøde Fred og Overflødighed indtil de bleve gjenstridige mod hinanden, og deres Hjerter bleve fyldte med Had til Gud. Det blev sagt til Lehi, at dette

Land skulde helliges som et velsignet Land til hans Efterkommere, og de skulde vedblive at eje og besidde det; og de Rene af Hjertet skulde bo derpaa, men de Fordærvede af Hjertet skulde ikke eje dette Land i Fred og Lykke. Han ledte os til dette Land, da vi vare undertrykkede, saarede og syge, da vi vare bløddende og sultne og nøgne; og her hjalp han os og bespiste os, samt lovede at være vor Fader og Ven, hvis vi vilde vedblive at stole paa ham. Betragt Størrelsen af vor forpøgede Befolkning og Mangfoldigheden af vore Nybygder og den Lykke, som har ledsaget os i alle Maader; spørg saa Eder selv, besidde vi ikke den samme Ydmyghed, den samme Kjærlighed, den samme uopdelige Hengivenhed, som da vore Fjender dreve os fra hint sjerne Land, og øjensynligt Intet uden Mangel indtil Hungersdød fremstillede sig foran os. Jesus sagde engang til sine Apostle, da han saa nogle af sine Disciple forlade ham: „Vil I ogsaa gaa bort?“ Men Peter svarede og sagde: „Herre, til hvem skulle vi gaa? Du haver det evige Livs Ord.“ Derfor, dersom vi nu begynde at besmitte vor Besiddelse, vore egne Hænders Frembringelser under Guds Velsignelser, hvad Fordel vilde det da være for os at vi ere blevene førte hertil? Jeg spørger hvori bestaaer vor Fordel, naar vi lægge et dødt Øre til hans Ord? Har han ikke sagt gennem Paulus, som skrevet er i Epheser Brevets 4de Kapitel, at han satte i sin Kirke Apostle, Profeter o. s. v. Hvorfor? „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naa til Enhed i Troen,“ o. s. v., og vi forblive i denne Stilling, indtil det, som er fuldkomment er opnaaet; og naar vi have opnaaet denne Fuldkommenheds-Tilstand, se, som vi blive sete, og kjende,

som vi blive kjendte, vi skulle da ikke behøve Profeter til at lære os, thi vi ville da se Alt ens, og bo i Guds Nær-
 værelse. Derfor, burde vi ikke lægge et døvt Øre til Profeternes Stemme, men
 stræbe at blive forenede. Dersom vi
 gjøre det, vil det vise sig, at vi ere ikke
 bedre end den Verden, som vi have for-
 ladt; vi ere komne her og bevist, at
 Herren har velsignet os — thi han har
 bevist dette, og vi maa indrømme det i
 vort Hjerte, han har givet os Hustru-
 er og Børn, fikret os en evig Forbindelse,
 som skal bestaa evindeligen mellem dem
 og os. Vore Børn ere den Almægtiges
 Afkom, de ere stillede under vor beskyt-
 tende Varetægt for at blive underviste
 om det evige Livs Grundsætninger; de
 skulle belæres om, at de ere skabte i
 Guds Billede, og de fylde Trost og
 Lydigbed til ham og at de ikke ere komne
 paa Jorden for at gjøre deres egen
 Vilje, men deres himmelske Faders. Vi
 sige og forstaa, at Jesus vil komme til
 det Folk, som er beredt til at møde ham.
 Hvad er vor Stilling? Vi ønske at vel-
 signe den Jord, vi ere paa; vi ere om-
 hyggelige for at ernære og opføde vore
 Børn; vi sige, at vor Bøns afhænger
 af disse Ting, og at de ere skabte for
 vor Skyld, for at være os underkastede,
 og vore Børn ville tage dem i Besiddelse
 efter os. Hvor vigtigt er det da ikke,
 at de blive fyldte med Visdom og Kund-
 skab og vi bestræbe os for at holde en
 stadig Forbindelse mellem Gud og vore
 Børn og at de modtage en god og sund
 Opdragelse, at de have godt Selskab, at
 Sandheds-Principerne tidlig blive ind-
 prentede, der ere beregnede til at gjøre
 dem udødelige, og bringe dem evigvæ-
 rende Glæde og Lykke, saa at de ikke
 blive utro og utaknemlige i deres Hjer-
 ter. Moses blev oprejst under særegne
 Omstændigheder, og var bleven oplært i

al Egypternes Visdom — et Folk, som
 var fremmed for Gud, og han modtog
 den bedste Opdragelse, som Pharaos Hof
 kunde yde ham; men blev hans Hjerte
 derfor utro og afvendt fra Gud, hans
 Slægtninge og Folk? Nej, han lærte at
 elske dem; og da han saa dem trælle og
 arbejde under de ugunstigste Forhold med
 at tilदानe Sten, blev hans Hjerte opfyldt
 med Medlidenshed for dem, og han hoi-
 lede ikke før han fik Tillæbelse af Gud
 til at befrie dem fra deres Trældom.
 Da hans Mission at befri dem blev be-
 kjendtgjort for dem, og da han havde
 erholdt deres Tillid, lyttede de til hans
 Raad? Og da han havde ført dem saa
 vidt paa deres Vej til Ørkenen, med det
 Røde Hav foran dem, Pharaos Hær bag-
 ved dem, og med ingen Udsigt til paa
 nogen Maade at undkomme, opløste de
 sig og ønskede at gaa tilbage, eller øns-
 skede de at følge deres Leder, som vir-
 kede som en Gud for dem? De fulgte
 den Mand, som det havde behaget Gud
 at sætte som deres Hoved, og de ud-
 spurgte ham aldrig, de vidste, der var in-
 gen Frelse for dem, undtagen gennem ham;
 og han ledte dem til Frihed; han ledte
 dem til Velstand, til Guds Gunst, og
 med opløstede Hænder, saalænge hans
 dødelige Styrke varede, talede han deres
 Sag med Herren.

Gud har givet os Apostle og Pro-
 feter; han har skjænket os Hus og Hjem,
 som ere smukke at se til, og Land som
 er frugtbart og frembringende; han har
 givet os naadige og kostelige Forjættelser
 i hin evige Forbindelse med vore Hu-
 struer og Børn, gjenindsat os til vor
 Faders Selskab. Gud har stillet store
 og herlige Velsignelser indensfor vor
 Rækkevne, men først har han kaldet paa
 os til at oprejse hellige Bygninger til
 hans Navns Ære, hvori vi skulle mod-
 tage dem. Skulle vi, mine Brødre, til-

bageholde vore Midler og vore Hænders Arbejde, som er nødvendigt for at udføre dette Værk? Dersom vi gjøre dette, ville vi være i samme Tilstand som dem, til hvem Jesus kom; hvad sagde han til dem ved en vis Lejlighed? Der er skrevet: „mit Hus skal kaldes et Bedehus, men I have gjort det til en Høverkule.“ Og videre siger han: „Jeg sender til Eder Profeter og Bise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle skulle I hudstryge i Eders Synagoger og forfølge dem“ o. s. v. Hvorfor? „At alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias, Barachias Sønns Blod, som I sloge ihjel mellem Templet og Alteret.“ Vantro sig: dette er Uretfærdighed, hvorfor skulle de blive fordømte og dragne til Ansvar for deres Forfædres Blod, hvilke bleve ihjelslagne, førend de kom ind i Tilværelsen? Disse selv samme Mænd havde frit Valg til at forløse dem. Messias stod selv foran dem og tilbød dem at oplære dem om disse Frelse-Principer; det var hans Sjæls Dpgave at drage Menneskene til sig, saa at de kunne blive bespiste med Livets Brød. „Kommer hid til mig Alle, som arbejde og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Nag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjerteret; saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle, thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.“ Vilde de gjøre det? Nej, tværtimod, de halskuggede Johannes den Døber og korsfæstede Jesus. Hvorfor? De sagde: „Hans Blod komme over os og vore Børn.“ En Del af Frelserens Mission var „at forkynde de Fange, at de skulle lades løs“, hvilket han gjorde, da han gik hinsides Støret. De forkastede Evangeliet, og derfor vilde de ikke gaa ind i

Templet for at udføre Ordinaner til deres Forfædres Bedste, som ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet gennem Frelseren, og kunde ikke gjenemgaa hans Huses Ordinaner; de toge Parti med deres Fjender og med dem, som ihjelsloge Profeterne, og sølgelig vare de under denne Forbandelse. Det samme Værk, som blev forlangt af deres Hænder, bliver nu forlangt af os, nemlig at udføre Ordinaner for vore Fædre og Forfædre, som de ikke vare tilladte at udføre selv, medens de levede i Kjødet. Lad os lægge vore Hænder til og ikke ophøre at arbejde før Guds Templer ere oprejste, og vore Fædres Hjerter ere tilfredsstillende med at vide, at deres Børn arbejde for dem og deres Forløsning.

Vore Fædre, for mange Generationer tilbage, kjendte ikke Evangeliet. Lejede Embedsmand prædike, og have prædiket i mange Aar, hvad de holde for at være Sandhed. Men Gud har i vore Dage talt fra Himmelen; han har forkyndt Menneskeslagens Gjenfødselse, Zions Forløsning og Grundfæstelsen af Guds Rige ved Kraft; og han har sagt os, at han vilde bruge os som Redskaber til at udføre denne Hensigt. Derfor, om vi ønske at have vore Sønner trofaste, og ikke vantrø i deres Hjerter, lad os da sørge for, at vore Handlinger stemme overens med vore Lærdomme, lad dem forstaa fornedelst vor Handel og Vandel, og den Mand, der er i os, at vi elske Gud højere end noget Andet paa Jorden; at vi ære hans Apostle, ved at lytte til deres Raad og udføre deres Lærdomme; og jeg siger Eder, vore Børn vil ære og agte os; og naar v hensevne ville vi blive talte blandt dem som ere velsignede, og dø i Herren; vi ville hvile fra vore Arbejder, og vore Gjæringer ville følge os. Der er intet Sammenhæng i vore Handlinger, naar

vi sige, vi ville rette os efter denne Værdighed eller dette Princip, men forkaste et andet. Derfor vi have Herrens Aand i os, vide vi vel, som der er bleven sagt, at Jesus er Kristus; men derfor vi tabe den Hellig Aand, kunne vi ikke længere bevidne, at Jesus er Kristus, og at hans Apostle ere hans Embedsmænd. Og naar vi engang er berøvet denne, komme vi i Fristelse og falde lidt efter lidt i Mørke, og befindes at vandre paa affides og forbudne Stier, og vore Sønner og Døtre begynde at fatte Mistillid til os, og de sige i deres Hjerter: „Sandelig, Fader maa have tabt Troen, thi han udfører ikke, hvad han engang bekyndte.“

Som jeg har sagt, vi have forladt vore Hjem; hvorfor? For at blive belærte og underviste af Herrens Tjenere; med andre Ord for at udføre Herrens Vilje, og ikke Mennefskæts. Herrens Naade at undervise os paa er at give os Linie paa Linie og Bud paa Bud, lidt her og lidt der, indtil vi blive fuldkomne i Kundskab om Guds Love. Under disse Forhold ville vi ikke nægte at gaa og forkynde Evangeliet til Mennefskæts, uden Pung eller Tæste, vi ville ikke nægte at bidrage ud af vore Midler til at bygge Templer for, til hans Navns Ære, ej heller ville vi forkaste nogen af den Almægtiges Raad. Have vi ikke fuldstændig Frihed til at virke? Jo; og vi skal staa til Ansvar for vore Gjeringer, ligesom Moses, da han paatog sig at befri sine Brødre fra Trældom; der er en Fare for at blive forsagte og tabe Modet. Erindrer I hvad Herren sagde: „Ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Mennefskæts Sønns Tilkommelse være; thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arkken; og de agtede det ikke indtil Syndfloden kom og tog dem Alle bort; saa-

ledes skal og Mennefskæts Sønns Tilkommelse være.“ Hvorledes er det idag? Kun nogle Faa raadføre sig med Herrens Aand. Har han ikke ligeledes sagt, at Himmeriges Rige skal lignedes ved ti Jomfruer, fem vise og fem daarlige. Har han ikke sagt, at Himmeriges Rige skal lignedes ved et Net, som er kastet ud i Søen, det samler alle Slags Fisk, og da, naar Nettet er bragt i Land, vil en Adskillig finde Sted? Jeg vil spørge om det er vanskeligt for de Sidste Dages Hellige at forstaa, at en Adskillig maa sent eller tidlig finde Sted iblandt os? Dette Værk, hvormed vi ere beskæftigede, er Guds Rige, og dem, som befindes at holde Guds Befalinger, ville være i Besiddelse af den Hellig Aand, de ville gjenkjende den gode Hyrdes Stemme, og det Sted, hvor de ere bleven beispiste, og dem vil han adskille fra de Ugudelige og Ulydige, ligesom en Faarehyrde stiller Faarene fra Bukkene. Den Hellig Aand er givne til de Mennefskæts, som have vist Lydighed til Evangeliets Fordringer, for at sætte dem i Stand til at forstaa Faaderens Vilje og kjende den rette Faarehyrdes Stemme; og det er kun ved stadig Vaagen, og ved at leve et Liv i Opriktighed, Renhed og Omhyggelighed for at undgaa det Onde, at vi kunne beholde den i vore Hjerter, som en Leder og Aabenbarer, efter at vi have fulgt den foreskrevne Vej. Peter var i Stand til at svare Frelseren paa et Spørgsmaal: „Du er Jesus Kristus, den levende Guds Søn.“ Det var i Kraft af Guds Aand, som han besad, at han var i Stand til at sige dette, intet uden denne kunde meddele ham denne Kundskab; det var over denne Aand, at han sagde, at Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand og denne samme Aand, som satte Peter i Stand til at sige, at Jesus var Kristus, sætter ogsaa os i Stand til at sige,

at disse Mænd, som præsidere over os, ere hans Apostle, den levende Guds Tjenere; men lad en Mand, som er i Besiddelse af den Hellig Land, besmitte sig med Drukkenskab, med at tage Guds Navn forfængeligen eller med paa nogen Maade at overtræde sine Pagter, vil han da nyde dens Lys og Indflydelse? Nej; Herrens Land boer ikke i saadanne Mænds Tabernakler. Hvorledes er deres Stilling? De kunne findes i Grupper paa Gadehjørnerne, bortpødsende deres Tid og angriber de Mænds Karakter, som ere satte til at lede os, altid rede til at kaste Tvivl i de Oprigtiges Hjerter; medens deres Børn i Almindelighed blive dem lig — mistillidsfulde, ulyhige og med Tiden bortffjernede fra Gud. Der er kun een Vej, hvorved vi kunne sikre os det evige Liv, og det er ved at adlyde alle Guds Raad, søge at opøste den Hellig Lands gode, fredelige Indflydelse, hvilken vil vore inden i os, indtil vi blive fuldstændig aflørede, fuldkomne Mænd og Kvinder i den Herre Jesu Signelse og Fuldkommenhed. Vore Børn ville ogsaa nyde denne Indflydelse. Vilde de Alle gjøre saa? De ville, medmindre de ere tilbøjelige til forsættelig at være ugubelige, eller vi forsømme at yde dem tilstrækkelig Pleje og Opdragelse, som vi skylde dem.

Vi forstaa, at det er væsentlig for

os at være trofaste i Udsjælfelsen af alle Ting: betal vor Tiende og Ofring, og lad Børnene være Bidner til vor Trofasthed mod Gud og hans Rige, og selv om de, for en Tid, kunne vandre fjernet fra den rette Sti, ville deres Hjerter i de tilkommende Dage blive vendte mod os, og de ville erindre deres Fædres og Mødres Exempler og Formaning, og de ville sige: jeg vil vende tilbage til mine Forældres Gud, til Samfund med den Land, som jeg nød i min Barndom, fjærend jeg kjendte Synd; de ville angre deres Daarfskab, og lig den forlorne Søn i Skriften, ville de lære at vurdere det Gode formedelst deres Lidelser. Lad os ikke blive fyldte med Skinsyge, Forsængelighed og Strid. Lad os fremøste Guds fredelige Indflydelse i vore Hjerter; den vil lede os til at blive gode Fædre, gode Mænd, gode Sønner, gode Døtre, gode Hustruier og Mødre; den Almægtiges Betsignelser ville hvile over os, og Fred vil flyde til os, og Velstand vil forene sig med os, og vore Børn ville arve disse Betsignelser efter os, og naar Fortvilelsens Dag og Guds Dom kommer over Nationerne, da vil vore Børn befindes med Olie i deres Lamper, beredte til Frelserens Komme.

Maa Gud hjælpe os til at leve saa, at dette maa blive vor lykkelige Lod, er min Bøn, i Jesu Navn. Amen.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortfat.)

Ved denne Tid holdt General Clark sin mærkværdige Tale; han sagde:

„Mine Herrer! I, hvis Navne ikke staa paa denne Liste, have det Privilegium at gaa til Eders Arbejdsmark og

sørge for Korn, Brænde, osv. for Eders Familier. De, som nu blive tagne, maa bringes i Fængsel, blive forhørte og faa Straf som forskyldt for deres Brøde. Med Undtagelse af dem, mod hvem fremtidige

Klager maatte fremkomme, ere I nu frie, saasnart Tropperne, der for Djeblicket bevogte Staten, blive forflyttede, hvortil jeg strax skal give Ordre. Jeg paalægger Eder nu at opfylde Forpligtelserne, I have indgaaet paa, hvoraf jeg skal fremhæve Hovedpunkterne.

For det Første forlanges der, at I udlevere Eders Ledere, for at de kunne blive forhørte som Loven byder. Dette have I allerede gjort.

For det Andet, at I aflevere Eders Baaben. Dette er ogsaa skeet.

For det Tredie forlanges der, at I afstaa Eders Ejendomme til Dækkelsen af Krigsomskostningerne. Dette er ligeledes skeet. En Ting forlanges endnu at I skulle opfylde, og det er, at I forlade Staden uopholdselig, og hvadsomhelst Eders Følelser maatte være med Hensyn hertil, og hvor ustyldige I end ere, vedkommer ikke mig. General Lucas, der har den samme Myndighed som jeg, har sluttet denne Traktat med Eder, jeg billiger den. Jeg vilde have gjort ligesaa, om jeg havde været her, og derfor ønsker jeg at se den opfyldt.

Denne Stats gode Navn og Rygte har lidt et næsten uopretteligt Skaar ved Eders Opførsel og Indflydelse i have udvist, og vi anse det som en Retfærdighedshandling at have Statens Navn til det Ny, den tidligere havde blandt Staterne, ved ethvert lovligt Middel.

Guvernørens Ordre til mig løb paa, at I skulde udryddes og ikke tillades at blive i Staten, og vare ikke Eders Ledere bleve udleverede og de indgaaede Forpligtelser opfyldte, havde I og Eders Familier nu været udryddede og Eders Husse lagte i Aske.

Der er lagt uindstrænket Fuldmagt i min Haand, og jeg skal benytte den til Eders Vel en Tid. Denne Gunst have

I ene og alene min Mildhed at takke for. Jeg siger ikke, at I skulde forlade dette Sted strax, men I maa ej tænke paa at blive her til Sommeren eller berede Eder for en ny Udsæd, thi i det Djeblisk I gjøre dette vilde Statens Beboere komme over Eder. Dersom jeg skulde blive sent hid igjen, i Tilfælde af at indgaaede Forpligtelser ikke blive opfyldte, da troe ikke, at jeg vilde handle som jeg har gjort; I maa ikke vente Barmhertighed, men Udryddelse, thi jeg er fast bestemt paa at gennemføre Guvernørens Ordre. Hvad Eders Ledere angaaer, da tro ikke — da indbild Eder ikke et Djeblisk — da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I atter skulle faa deres Ansigter at se, thi deres Skjæbne er uundgaaelig, deres Tæring kastet, deres Dom er beseglet.

Det gjør mig ondt, mine Herrer, at se faa mange tilhyneladende fornuftige Mænd i den Stilling, hvori I befinde Eder. Al, om jeg kunde formaa den store Mand, den ukjendte Gud, til at hvile paa Eder og oplyse Eder tilstrækkeligt til at sønderbryde Dvertroens Lænker og udfrie Eder fra Fanatismens Baand, hvormed I ere bundne, saa at I ikke længere skulle tilbede et Menneſke.

Jeg vil raade Eder til at adspredes og aldrig mere organisere Eder med Biskopper, Præster o. s. v., for ikke at vække Folkets Mistro mod Eder og udsætte Eder for lignende Ulykker som dem, I nu ere hjemfaldne til.

I have altid været Ophavsmandene, I have bragt Eder selv i disse sørgelige Omstændigheder ved Eders Misforståelse og ved ikke at lade Eder regjere, og jeg raader Eder derfor til at blive som andre Borgere, at I ikke ved en Gjentagelse af disse Begivenheder styrte Eder i en uoprejselig Ruin.“

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Apostelen Orson Hyde's Dod.

Gjennem Brev fra Præsident W. Budge i Liverpool erfare vi, at han den 29de November modtog et Telegram fra Saltstaden med den sørgelige Efterretning, at Ældste Orson Hyde, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, afgik ved Døden den foregaaende Dag Kl. 6 Eftm. Han døde i sit Hjem i Spring City, Sanpete County, Utah, hvor han har været bosiddende i mange Aar. Saaledes afluttedes ved Døden et langt, majsommeligt og nyttigt Liv.

Af hans Livsoptegnelser gjøre vi følgende korte Uddrag: Orson Hyde, Søn af Nathan Hyde og Sally Thorp, var født i Oxford, Staten Connecticut, Amerika den 8de Januar 1806. Han blev tidligt foreldreløs, men formedelst Flid og Sparommelighed blev han i Stand til at gennemgaa en lerd Skole, og berede sig for et nyttigt Liv. I Kirtland, Ohio, hørte han Jesu Kristi Evangelium, og efter en grundig og nøjagtig Undersøgelse blev han overbevist om Sandheden af samme og om Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. Den 30te Oktbr. 1830 blev han døbt af Ældste Sidney Rigdon, og samme Dag blev han ordineret til Ældste under Profeten Joseph Smiths og Sidney Rignons Hænder. Nogle Dage derefter blev han ordineret til Højpræst af Profeten Joseph, og blev i Forening med Ældste Hyrum Smith befuldmægtiget paa Mission til Olyria og Florence; de havde stor Fremgang, og Mange annammede Evangeliet under deres Forvaltning.

Om Foraaret 1833 gik han og Ældste Hyrum Smith paa Mission til Ohio og Pennsylvaniaen, hvor de døbte et stort Antal, som troede deres Vidnesbyrd. Samme Aar blev han og Ældste John Gould befuldmægtiget til Jackson County, Missouri, i et vigtigt Erinde; de tilbagelagde denne flere hundrede Mile lange Rejse til Fods, de mødte megen Modgang, men de naaede dog tilsidst Maalet for deres Rejse, afleverede Breve og Dokumenter, samt vendte tilbage til Kirtland i November 1833.

Om Vinteren 1834 foretog han en anden Mission til Pennsylvaniaen i Forening med Ældste Orson Pratt, prædikede Evangeliet og samlede et Kompagni den følgende Sommer, som skulde rejse til Missouri. Samme Aar valgtes han til Medlem af de tolv Apostles Kvorum og rejste i Forening med de tolv meget omkring, oplivede Forsamlingerne, prædikede, døbte og organiserede Grene. I 1836 udførte han en Mission til Staten New York og siden til Canada, hvor han, i Forening med Ældste P. P. Pratt arbejdede en længere Tid og døbte mange til Kirken.

Foraaret 1837 blev han i Forening med H. C. Kimball, Willard Richards m. Fl. kaldet til en Mission til England. Han var meget heldig i det Land, og var Redskabet til at bringe Mange til Kundskab om Evangeliets Sandheder. Han vendte atter tilbage til Kirtland den 31te Maj 1838.

I April 1840 blev han bekliffet paa Mission til Jerusalem, hvilken han udførte trofast; paa Oliebjerget indviede han det hellige Land til et Samlingssted for Søderne; han var næsten 3 Aar fraværende.

Efter Profeten Joseph Smiths Død, medens de Hellige, efter at være blevne drevne fra deres Hjem i Nauwoo, laa i Vinterkvarteret ved Missourifloden, blev han tilligemed flere af de Tolv bekliffet paa Mission til England. Efter hans Hjemkomst præsiderede han over Vinterkvartererne indtil „Pionererne“ kom tilbage fra deres Rejse til Salthøden. Efter Josephs Død tog han virksomt Del i Organiseringen af Kirkens første Præsidentskab, han var den Apostel, som foreslog Brigham Young til at præsidere over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ældste Hyde har, siden han bosatte sig i Utah, taget levende Del i at kolonisere Landet og paa den senere Tid har han, saavidt hans Helbred tillod det, rejst meget omkring blandt de Hellige, prædiket til dem og opmuntret dem til Trofasthed. De sidste Aar af hans Liv tilbragte han i Sanpete County.

I sine unge Dage var han berømt for sin Beltaalenshed. Han har i de senere Aar lagt en stor Iver for Dagen i at advare, formane og undervise sine Medmennesker. Paa Tidernes Tegn har han i Særdeleshed rettet sin Opmærksomhed, og han har givet mange alvorlige Advarsler herom, om de Ulykker og Farer, som forestaa de Ugudelige.

For ikke længere siden end Oktober Konference talede han meget tydeligt til den store Forsamling om Gmner af største Interesse for de Hellige.

Hans Død kan ikke siges at være uventet, thi hans Helbred har i en længere Tid været i Aftagende. Og han har til sine Tider ytret, at han følte, at hans jordiske Livs Aften nærmede sig.

Det er en stor Trøstens og Glædens Kilde, at den, som har været til saa stor Nytte for sine Medmennesker og saa trofast og hengiven i at arbejde for Guds Riges Opbyggelse, bliver hjenkaldt af Livets og Lysets store Giver, at han tillukker sine Dine i Fred, omgivet af Familie og Venner. Han er ej død men sover, han har ombyttet sin jordiske Virkekreds med en mere omfattende.

Fred være med hans Støv!

Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog.

At de maatte udhugges med en Jernstil og med Bly i en Klippe til evig Tid.

Thi jeg ved, jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet.

Og naar de efter min Gud have affledet dette mit Kjøb, da skal jeg dog bestue Gud af mit Kjøb, hvilken jeg skal bestue for mig, og mine Dine skulle se og ikke en Fremmed; endstjøndt mine Nyrrer ere fortærede i mit Skjøb.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde.“
(Esaia 27. 6.)

III. Kapitel.

(Nordenlandet — Jeremiah, Ether og Esra Vidnesbyrd — Israelliternes Vej nordpaa — Jordan, Don, Donau o. s. v. — Mæxia og Dacia Land — Geta — Zalmores.)

Efter at have sporet de ti Stammer til Medien, vil det næste Spørgsmaal være: hvad blev der da af dem? thi de findes ikke i dette Land idag. Mange Forsøg ere til forskjellige Tider anstillede for at opdage de ti Stammer som et adskilt Samfund, men alle have været forgjæves. Josephus troede at de paa hans Tid boede i store Mæser et eller andet Sted hinsides Euphrat, i Hazareth, men Hazareth var et ukjendt Land for ham. Traditioner og Fabler, skrevne i Middelalderen, paastaa det samme, med mange forunderlige Overdrivelser. Visse kristne Skribenter have søgt dem i Omegnen af deres sidstnævnte Bosættelse. Jødiske Ansigtstræk ere blevne sporede i Afgghaniske Stammer. Rygter ere af og til hørte om jødiske Kolonier i Kina, Thibet og Hindostan (Beni-Israel), medens de sorte Jøder paa Malabar, fordre Slægtskab med dem. Men intet af disse Folk vilde, end ikke i mindste Maade, udfylde den Plads, der er tilstaaet Ephraim og hans Brødre i Profetierne.

Den Kjendsgjerning at Jakob, Apostelen, aabner sin Epistel med følgende Ord: „Jakob, Guds og den Herre Jesu Kristi Tjener til de tolv Stammer, som

ere i Udspreddelsen, Hilsen“, er bleven fremsført som et Bevis paa at de ti Stammer vare kjendte af de forudnævnte Kristne. Men de vil snarere bibringe os den Ide at Epistelen var skreven til dem af Israels og Juda Hus, som, af forskjellige Grunde, som før angivet og som paa hin Tid havde formeret sig og indvandret til Egypten, Grækenland, Rom og andre Dele af Jorden, og ikke til dem, hvem Gud havde skjult i den Hensigt mere fuldstændigt at opfylde Forjættelserne til Patriarkerne.

Vi have før fremsat at de Sidste Dages Hellige tro at de ti Stammer endnu eksistere, og at deres Hjem er i det fjerne Norden. At de endnu eksistere er absolut nødvendigt for at opfylde Jehovahs usejlbare Forjættelser til Israel og til alle Mennesker. Tilværelsen af Juda Levninger i ethvert Land idag er et uimodstaaeligt Bevis paa at Herrens Pagt med Abraham ikke er bleven ophavet eller tilintetgjort. Den jødiske Races Livskraft er et Ordspog, og kan vi fornuftigvis forvente andet end naar en Gren paa et Træ viser saadan medfødt Styrke, at de andre Grene ikke ville være forholdsviis kraftige. Det er ikke mere rimeligt at troe dette, end at den jødiske Race, under den Almægtiges Forbandelse og efter at have lidt i Aarhundreder af Forsølgelse, endnu lever; saaledes er det med Resten af Jakobs Sæd, snarere end at de for Aarhundreder siden bleve udslettede som en Nation.

Den Tro, som de Sidste Dages Hel-

lige nære, at disse Stammer hoi i Jordens nordlige Regioner er understøttet af en stor Del Vidnesbyrd i Skriften i ældre og nyere Tider, hvortil vi nu ville henvende os. Bort første Vidne skal være Profeten Jeremia. I det 3die Kapitel af hans Profeti finde vi at Herren bebrejder baade Israël og Juda for deres Ugudelighed og Frafald, dog forkynnder han endnu sin Langmodighed og Naade mod sit Pagtens Folk. Han giver da Befaling til Profeten at han skal sige: „Gaf, og raab disse Ord mod Norden og sig: omvend Dig, Du forvendte Israël! siger Herren, jeg vil ikke lade mit vrede Ansigt falde paa Eder; thi jeg er miskundelig siger Herren, jeg vil ikke beholde Vrede evindeligen — — — — —

I de samme Dage (de sidste Dage) skal Judæ Hus gaa til Israëls Hus, og de skulle komme tilhobe af eet Land af Norden, til Landet, jeg gav Eders Fædre til Arv“.

Atter, idet han taler om de mægtige Gjerninger, der skulde ledsage den endelige herlige Gjenindsættelse af Jakobs Hus, siger den samme Profet:

„Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at de ikke ydermere skulle sige: saa vist som Herren lever, som opførte Israëls Børn af Ægypti Land. Men saa vist som Herren lever, som opførte og som lod Israëls Huses Sæd komme tilbage fra Nordenland, og fra alle Lande, hvorhen jeg haver ladet dem fordrive! og de skulle bo i deres Land“ (Jeremias 23.)

Atter er der skrevet (Jeremias 31.):

„Thi saa sagde Herren: fryder Eder over Jakob og med Glæde, og raaber højt foran iblandt Hedningerne! lader det høre, priser og siger: Herre! frels dit Folk, det Overblevne i Israël. Se! jeg vil føre dem af Nordenland og samle dem fra Jordens Sider.“

Vi ville nu for et Øjeblik vende os fra det asiatiske til det amerikanske Fastland. Der finde vi Ether, Jarediten, omtrent 600 Aar før Chr. han forkynnder saaledes om de sidste Dage: „Og da kommer ogsaa det gamle Jerusalem, og Indvaanerne deri. Salige ere de; thi de ere blevne tvættede i Lammets Blod; og de ere de, som vare adspredte og bleve indsamlede fra de fire Verdens Hjørner og fra Nordenlandene, og have Del i Pagtens Opfyldelse, som Gud gjorde med deres Fader Abraham.

Men det mest bestemte Ord om denne Gjenstand, som er givet af nogen af de gamle Skribenter paa det asiatiske Fastland indeholdes i Esra Profeti, en af de apokryphiske Bøger (2 Esra 13 R.). Deri er fremsat en Drøm og dens Udtydning, som udviser Guds Søns Gjerninger og Kraft. Det er til ham og hans Indsamling af Folket at Profeten henviser. De mere besynderlige Vers omhandler vort Emne. De ere som følger:

39. Og der Du saa, at han samlede et andet fredeligt Folk til sig.

40 Disse ere de ti Stammer, som bleve førte fangne ud af deres eget Land, paa Kong Dseas Tid, hvem Salmanasfar, Assyrernes Konge, tog til Fange og lod dem gaa hinsides Floden; saaledes bleve de bragte ind i et andet Land.

41. Men for dem selv toge de det Raad at de vilde forlade Hedningernes Mangfoldighed og gaa videre til et fjernt Land, hvor intet Menneske nogensinde havde boet.

42. For at de bedre kunne holde deres Love, Skikke og Anordninger der, thi de havde aldrig holdt dem i deres eget Land.

43. Og de traadte ind ad det smalle Pæs, over Floden Euphrat.

44. Og den Højeste viste dem da

Legn og standsede Flodens Rilder og dens Løb indtil de vare gaaede over.

45. Og gjennem Landet var en stor Rejse, ja paa et og et halvt Aar, og det samme Land kaldes Arfareth (eller Ararat).

46. De boede der til de sidste Dage, da skulde de komme frem igjen.

47. Den Højeste skal da atter standse Flodens Rilder og dens Løb, saa at de kunne gaa over igjen; derfor saa Du det store fredelige Folk.

Esra Angivelser kaste betydeligt Lys paa de Fornuftgrunde hvorfors det fangne Jsrael i Medien foretrak ikke at vende tilbage til deres forbums Hjem i Kanaan; da vi antage at hint Privilegium altid havde været tilstaaet saavel dem, som det fangne af Juda Hus. I deres Arveland havde de sjældent overholdt Guds Raad og Befalinger, og hvis de vendte tilbage var det ikke sandsynligt at de ville gjøre bedre, især da Afsyrerne havde opfyldt Landet med hedenste Kolonister, hvilken Indflydelse ikke vilde være til Gunst for Udsprelsen af deres nye Beslutning. Følgelig bestemte de sig til at gaa til et Land „hvor intet Mennekte nogensinde havde boet“, for at de kunne blive befriede for alle besmittende Indflydelser, hint Land kunde kun findes i Norden. Det sydlige Asien var allerede Sædet for en sammenlignelsesvis gammel Kultivering. Egypten blomstrede i Nordafrika, og Syd-Europa blev hurtigt fyldt med Verdens fremtidige Herskere; der var intet andet Valg uden at tage Koursen nordpaa. Den første Del af deres Rejse var imidlertid ikke mod Nord; thi efter Esra Angivelse, synes de først at have gaaet i Retning ad deres gamle Hjem, og det er muligt at de fra Begyndelsen af først afrejste i den Hensigt at gaa dertil, eller maaste for at narre Afsyrerne lod de lom om de vilde vende tilbage til Ka-

naan, og senere, efter at være komne over Euphrat, og vare ude af Fare for Medernes og Persernes Krigshære, vendte de om og rejste mod Nord med Polarstjernen som Vejviser. Esra angiver at de traadte ind over den smalle Dvergang over Floden Euphrat, og at Herren standsede „Flodens Rilder og dens Løb“ indtil de vare gaaede over. Det Punkt ved Euphrat, hvor de gif over, maa nødvendigvis være i dens øvre Del, da dens nedre Del vilde være altfor langt mod Syd for deres Hjem.

Euphrats øvre Løb er blandt høje Bjerge, og nær ved den lille By Pastah løber den gennem et Pas, dannet af Klipper, som ere over Tusinde Fod høje, og Passet er saa smalt at der er lagt Bro over Toppene; kort efter træder den ind paa Mesopotamiens Sletter. Hvor nøjagtig svarer ikke denne Del af Floden til Esra Beskrivelse om det smalle Pas, hvor Jsraeliterne gif over!

Fra Euphrat kunde de vandrende Hærskarer kun tage een Kours, i deres Rejse nordpaa, nemlig langs den bageste eller østlige Bred af det Sorte Hav. Alle andre Veje vare umulige for dem, da den kaukasiske Bjerghæde, med Undtagelse af to eller tre Passer i hele sin Udstrækning, løber som en uoverstigelig Skillevæg fra det Sorte til det Kaspiiske Hav. At gaa mod Øst vilde føre dem tilbage til Medien, og mod Vest vilde de gennem Lille-Asien komme til Middelhavets Ryster. Gik de langs med det Sorte Hav, vilde de passere den kaukasiske Hæde, gaa over Kubanfloden, blive forhindrede ved Azof-Søen fra at dreje mod Vest, og vilde snart naa de nuværende Don Cosackers Hjem. Det paastaaes, efter paalidelig Rilde, at langs denne Route og i en „umaadelig Udstrækning“ nordpaa er Landet fuldt af meget gamle Oldtids Grave, hvis Indret-

ning, og Maaden hvorpaa de Døde ere begravne deri, Smykkerne, Særegenheberne o. s. v., opdagne ved at aabne dem, bevise at de ere byggede af et Folk med lignende Skikke som Israelliterne. Dr. Clark, en bekjendt Rejsende, angiver at han talte mere end 90 saadanne Jordhøje paa et Sted, nærved Kubanfloden.

Vi ville afvige lidt her, og give nogle Begreber af en Skribent om den israelitiske Oprindelse til Nationerne i det nyere Europa (Mr. J. Wilson), skjøndt i vore egne Ord. Han bestræber sig for at bevise at Israel rejste nordøstpaa, fra Omegnen af det sidst omtalte Land, og paastaar at Ravnene paa alle Hovedfloderne, i Egnene deromkring, udvise at Nybyggere fra det hellige Land gav dem. Jordan var tydelig Kanaans Flod, ligesom Nilen i Egypten. Ordet Jordan paastaa Nogle at betyde flydende, Andre Dan-Floden, og atter Eden-Floden. Der var ogsaa Deban eller Dan, (el. Leddan) som løb ud i den; hvilket vilde lede til den Formodning, at Ordet Dan havde nogen Forbindelse med israelitiske Floder, som ikke nu forstaaes. Det er tilstrækkeligt at de Landslygtige uden Tvivl bragte hellige Minder med sig, om deres gamle Flod, og som de vilde søge at bibeholde paa deres Rejse efter som de kom længere og længere fra dens Bænde og ra deres elskede Hjem. Som en Følge heraf finde vi i det sydlige Europa Don, Daniz eller Doniz, Daneiper og Daniefter (nu sammentrukket til Dneiper og Dniefter) og Danube (Donau). De Slutninger, som denne Skribent allerede

henviser til ere at Israel gradvis samlede sig sammen til de Egne, der i Berdenshistorien kjendes under Navn af Mæsia og Dacia, det ene Nord og det andet Syd for Donau, og som i den nyere Tid kaldes Rumænien og Bulgarien. For ydermere at bestyrke sin Theori paastaar han at Mæsia betyder Moses Land, og Dacia Davids Land (efter Israels Konge), og at Folket af det sidste Rige bleve kaldte efter David. I dette Land boede ogsaa Getæ (en latin Form af Gad), hvem nogle Historiekrivere paastaa vare Stamfædre til Gotterne, hvorom vi ville tale senere. Historiekrivere Herodotus, da han beretter dette Folks Erobring af Darius, angiver at Getæerne „tro selv at være udbødelige, og naar en dør, tro de han kommer tilbage til Nærvarelsen af deres Gud Zamogis (eller Zalmogis) — — — —, og de tro fuldt og fast der ingen anden Gud er“. Han beretter ogsaa at denne Gud overgav dem Lovene for deres Religion i Bøger. Mr. Wilson retter megen Opmærksomhed paa denne Tanke om kun een Gud, der er saa forskjellig fra Pantheismen hos de omgivende Folk, samt ogsaa paa Begrebet om Menneskets Udbødelighed, som ledende til at bevise den israelitiske Oprindelse til Getæerne, især da han analyserer Ordet Zalmogis finder han at det er dannet af Za—el—Moses hvilket er Gud — af — Moses. Dersom disse Angivelser ere rigtige, saa ere hans Slutninger retsfærdiggjorte, men herom ville vi ikke tilkjendegive nogen Mening.

(Fortf.)

„Ved Juletid.“

Me l. „Jeg elsker Zion, hvor mit Hjem jeg har.“

Nu melder Vinteren sig kold og hvid,
 Vi føle grant, nu er det Vintertid,
 Thi Sneen har sig nu paa Jorden lagt,
 Har dækket Markens sommergrønne Dragt.

Dog Sæden den vil spire under Sne,
 Til næste Aar, vi den igjen skal se,
 Den hvile vil den lange Tid i Løn,
 Naar Vaaren kommer, staar den dobbelt
 skjøn.

Dg snart vi har den skønne Juletid,
 Da Hyrderne de saae den Stjerne blid,
 Som ledte dem til Verdens Frelser hen,
 Til Guds Udvalgte! Menneskenes Ven.

Ja takket være Herren! for den Nat,
 Da du blev født, vor store Sjælestat,
 Du kom til Jorden for at lyse Fred,
 Vi dig skal se i evig Herlighed.

I mange Aar var Sæden dækt med Sne,
 Men Alt, hvad Herren byder, det skal ske.
 En Engel sendte han til Joseph ned
 Med Evangelii Ord til Evighed.

Dg Bud derom gaaer vide nu om Land,
 Det lyder for hver Dvinde, for hver Mand,
 Ja! hver en Sjæl, som høre vil derpaa,
 Til ham skal Herrens Bud nok engang naae.

Dg lad da Ordet lyde højt og skjönt,
 Det længe nok har hvilet udi Løn,
 Nu aldrig meer det dækkes skal med
 Muld,
 Nej, det skal lyde klart og underfuld.

Naar nu vi naaer den stille Julekveld,
 Dg sidde lunt og godt, og Alt er vel,
 Lad os ej glemme dem, som er i Trang,
 Thi og for dem løb Engles Frydesang.

Ej maa vi glemme dem, som er i Nød,
 Men dele med vor Næste, Herren bød,
 Da først bli'er Julefesten dobbelt skjøn,
 Vor Herre da nok give vil os Løn.

Dg for den Fattige blev Jesu født,
 Dg for den Riges Synd Guds Søn er dødt,
 Derfor vi Juleglæden dele maae
 Med alle dem, som der er Jesu Faar.

Ja, Fader, Tak for Lyset, som Du gav,
 O! lad det skinne for mig til min Grav,
 Dg skal i Livet ej jeg Zion see,
 Jeg veed forvist, det dog engang vil skee.

Laura Andersen.

Blandinger.

Socialismen i Rusland. Moskovskija Vjedomosti fortæller, at der i Slutningen af Juli ankom c. 30 Breve af aldeles ensartet Konvolutformat til Char-kovs Postkontor; Adresserne vare pjen synlig skrevne af samme Haand og løb paa forskjellige høifstaaende Personer i Staden. Da Brevene vare tilfillede Adressaterne, viste det sig, at de ligeledes vare af omtrent samme Indhold. Øverst paa Arket var der med røde Bogstaver trykt: „Den social-demokratiske Forening“ med Afbildninger af en Revolver, en Øge og en Dolk, og Brevet indeholdt Trusler om Hævn af Medlemmerne af den social-demokratiske Forening.

Russisk Kriminalstatistik. I Aaret 1876—77 er der i Rusland behandlet 163,408 kriminelle Sager, af hvilke 60,093 henstod fra Aaret i Forvejen. De fleste Sager, nemlig 47,234, faldt paa Moskvas Arrondisements Domstol; de Færreste, 12,274, paa St. Peterborgs. I 92,839 Sager er der faldet Dom; men af disse Sager have 12,383 været under Behandling indtil to Aar, 3869 indtil tre Aar og 4249 mere end tre Aar. Af Sagerne angik 86,619 Giendomsindgreb og 25,759 Angreb paa Person. Ved Rigets 52 Arrondisementsdomstole og 6 Retspalater dømtes skyldige 38,912 Personer, nemlig 34,850 Mænd og 4062 Kvinder. Ved Arrondisementsdomstolene faldedes Dommen i 30,096 Sager af Jury og i 7848 uden Jureys Tilfaldelse. Af Juryretter blev 11,092 Personer frikendte; men af Arrondisementsdomstole blev i Sager, hvor Jury ikke tilfaldtes, kun 1997 frikendte. Fredsdommerretterne, hvis kompetence paa Kriminalrettens Omraade kun strækker sig til Sager, hvor den Skyldige kun kan idømmes indtil 1 Aars Fængselsstraf uden Tab af borgerlige Rettigheder, behandlede 48,912 kriminelle Sager, mod 42,423 Mænd og 6489 Kvinder; af disse blev 29,771 dømte skyldige, medens 19,151 frikendtes.

Bogregnskab.

Kontoirets Tilgodehavende den 30te November 1878.

Konference.	Agent.	Kr	Ør
Nalborg	J. Christensen	409	70
Narhuus	J. C. Nielsen	172	23
Gøteborg	John A. Dvift	947	72
Kjøbenhavn	W. Christensen	667	69
Kristiania	J. Rolffen	1010	04
Staane	J. Andersen	278	30
Stockholm	John Larsson	1358	93
	Summa Kr.	4844	61

Statistisk Rapport

over

Den Skandinaviske Mission for Aaret 1878.

Konferencer.	Døbe.		Udeltælle.		Ernigerebe.		Døbt.		Totaalsum.		Medlemmer.		Diatoner.		Sæere.		Bæfter.		9Eltte.		Grene.		Konference Præsidenter.	
Danmark.																								
Kjøbenhavn	6	77	41	24	15	701	858	201	114	46	13													Wm. Christensen.
Aarhus	5	53	18	42	5	700	818	195	116	69	8													J. C. Nielsen.
Aalborg	5	54	23	35	10	431	553	201	156	42	10													J. Christensen.
16 184 82 101 30 1832 2229 597 386 157 31																								
Sverige.																								
Stockholm	8	80	32	23	13	758	906	284	51	70	8													John Larsson.
Göteborg	8	43	22	27	12	447	551	181	58	27	2													J. A. Quist.
Skåne	5	34	12	14	1	329	390	94	51	29	4													J. Anderson.
21 157 66 64 26 1534 1847 559 160 126 14																								
Norge.																								
Kristiania	7	114	36	30	17	763	960	87	40	12	3													J. Rolffen.
Finland.	1	1		1		19	21	12			1													
Island.	1	2				10	12			3	1													E. Gjritson.
46 458 184 196 73 4158 5069 1255 589 297 48																								

D. G. Olsen og Hustru Caroline Devold af Santaquin bekendtgjøre herved for herværende Slægt og Venner, at vort elskede Barn Oscar Albert efter 6 Dages haarde Lidelser og Krampe afgik ved Døden den 18de Oktober i en Alder af 1 Aar 1 Maaned og 12 Dage.

Indhold.

Tale af Præsident Angus M. Cannon	81.	Ved Juletid	94.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Løbnetløb	86.	Blandinger	95.
Redaktionens Bemærkninger:		Bogregnskab	95.
Apostelen Orson Hyde's Død	88.	Statistisk Rapport	96.
Er vi af Israels?	90.	Dødsfald	96.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording.